

OPINIÓ

JOSEP M. BEAL

Quan jo era menut, l'adhesiu que existia era, quasi exclusivament, el que se'n deia la "goma aràbiga". Després va aparèixer -del costat espanyol i que encara existeix- el que ni deien "l'Imedio" que volia significar, evidentment, que tenia un gran poder per enganxar coses, especialment paper. Amb els anys, la capacitat dels adhesius ha anat fent-se de més en més gran empesa, certament, per les necessitats de les indústries, i avui en dia existeixen coles amb un poder extraordinari capaces d'ajuntar els més diversos materials de manera permanent i duradora. Evidentment, darrera d'aquest progrés s'hi amaga un formidable treball dels laboratoris d'investigació. Però, s'han investigat tots els tipus i possibilitats dels adhesius?

Al nostre país tenim un parell d'exemples que podrien constituir elements d'estudi, ja sigui per tècnics en

Adherència

aquesta matèria, ja sigui per part d'algun sociòleg; si jo hagués de donar un consell, proposaria de començar per les poltrones de Casa de la Vall! La seva adherència és tradicional i efectiva i, que jo sàpiga, mai ningú s'ha dedicat a estudiar el fenomen; fenomen que aquests darrers dies ha donat proves de la seva plena vigència i efectivitat creixent.

En efecte, una vegada més i de forma sobtada, un cert M. Itré. Conseller s'ha vist obligat a fer un gest inaudit per a conservar la cadira -en el cas de que hi hagi dissolució- degut certament al misteriós fet de l'enganxament del cul a la poltrona oficial. L'ofertament de col·laboració amb altres forces del Consell -fet d'una manera poc discreta tot i que pública- per a poder quedar-se en la Il·lustre institució, solament s'explica davant l'incontrolable fet de no poder lliurar-se del famós seient. La incomprensió de certs sectors ha dut a considerar el fet com una voluntat d'immobilitisme que, com queda demostrat en aquest es-

crit, era totalment injustificat. L'altre vesant en la que jo aconsellaria de treballar és el fet de l'enganxament col·lectiu; també aquests dies estem observant com, per un estrany fenomen, elements molt dispersos s'estan apropant empesos per una estranya força que els sembla obligar a ajuntar-se. Si fossin metàl·lics s'entendria pel fet del magnetisme que fa que dos elements de polaritat contrària s'atreguin, però no sent-ho sembla antinatural que passi amb elements tan poc afins. És un fet que no es pot descartar que estigui lligat amb l'atracció de les tradicionals poltrones de la Vall.

Tanmateix no tothom està dominat per la dita atracció! Jo conec gent -que deuen tenir un caràcter més sòlid- que són capaços de deslliurar-se de la potent atracció "poltronil" dels seus càrrecs oficials i els poden abandonar, quan vulguin, sense fer els numerets que altres fan, segurament incapaços, malgrat la seva voluntat, d'abandonar la cadira. I és que hi ha gent que no resisteix a l'adherència!